

Vianočný príbeh

Vonku, počas chladnej noci,
panuje v betlehemskom kraji
hlboké ticho. Pastieri sú
svedkami toho, ako v
betlehemských jasličkách nebo
zostupuje na zem.

25.12.2023

Vonku, počas chladnej noci, panuje v
betlehemskom kraji hlboké ticho.
Také hlboké, že človek takmer cíti
tikot planét a hviezd, ktoré tvoria
obrovské vesmírne hodiny s
nespočetnými ručičkami, ktoré sa

hýbu rôznou rýchlosťou a rytmom a pracujú s harmonickou presnosťou.

Svieži a čistý vzduch pobáda k hlbokému nádychu a výdychu a prináša so sebou doposiaľ neznáme ďaleké vône. Mesiac svojou jemnou bielou bledou rukou čarovne kreslí stromy a polia.

Očiam malého Eliakima však všetok tento zázrak ostáva skrytý. Je slepý. O zrak ho pripravili pôrodné komplikácie. Nie je však smutným dieťaťom. Má jedenásť rokov a prvýkrát sprevádza otca Abiuda, pastiera, ktorý má za úlohu v noci dozerať na dobytok.

Eliakim má výnimočne vyvinutý sluch a takmer počuje hmyz, ako kráča po hladine potokov, ako na jeseň padá v lese zo stromov lístie a presne vie, kedy vychádza a zapadá slnko. Ale hlavne vie z tónu ľudského hlasu, z jeho jemných náznakov a nuáns vnímať pocity a hnutia srdca.

Pozorne a s údivom pred pár okamihmi počúval hlas návštevníka z iného sveta – hlas mocný a zároveň jemný, hlas, ktorý sotva dokázal zadržať radosť a premeniť sa na spev: *Radujte sa, povedal Pánov anjel, dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ!* A teraz sa spolu s otcom a ostatnými pastiermi vydáva na cestu k miestu tejto udalosti.

Abiud sa popravde zdráha tam ísť. Ani neverí v Boha, a nie že by ešte živil v srdci nádej na príchod Mesiáša. Všetko sa začalo narodením Eliakima a jeho slepotou... a potom náhla a rýchla smrť jeho ženy, keď mal Eliakim sedem rokov. Preto prestal chodiť do synagógy a modliť sa. Jeho pohľad na náboženstvo sa zredukoval na striktne pragmatický, Bohu nerozumel a chápal ho len z politického hľadiska, akoby viera bola len javiskom, na ktorom náboženský vodcovia bojujú za neisté pozemské ambície a ciele.

Okrem toho sa jeho povaha pomaly menila. Často sa stávalo, že mal zlú náladu a pri najmenšej nepríjemnosti reagoval neprimerane. Niečo v ňom ho nútilo často prerušovať rozhovory so známymi a priateľmi ironickými, kritickými alebo zatrpknutými poznámkami.

Svoj vnútorný nepokoj sa snažil utíšiť hektickým a zbytočným pracovným výkonom a prázdnotu, ktorá ho zožierala, často zakrýval zdanlivou radosťou s falošným dôrazom na istotu v hlase, nespútaným smiechom, ktorého ozvena zanikala v ničote... ako smiech na maškarnom bále. Všetko sa zdalo také nezmyselné, nezodpovedané...

Pastieri kráčajú krajinou počas chladnej svetlej noci a pomaly už prichádzajú na miesto, ktoré im ukázal anjel. Sú tam, vo vnútri kamennej jaskynky. V strede horí

ohň, na ktorý prikladá statný muž. Pri ohni stojí žena s novorodencom v náručí. Panuje takmer mystické ticho, všade vyžaruje zvláštny, krištáľovo čistý jas, ktorý ale nevychádza z praskajúceho ohňa, ale z tvári muža, ženy a dieťaťa.

Muž menom Jozef si všimne pastierov, privíta ich a pozýva ich k sebe do tepla ohňa. Z jeho hlbokého pokojného hlasu vyžaruje pokoj a bezpečie. Pozornosť všetkých hostí však zaujme puto medzi matkou a dieťaťom. Matka si so zbožnou úctou a materskou nehou k sebe privíňa syna.

Kráse ženy menom Mária sa nevyrovná nič. Súmernosť jej rysov a postavy prekonáva všetky vzory stanovené egyptskými, semitskými a gréckymi majstrami a logicky neboli vytesané do kameňa ani namalované na plátno, ale sú reálne prítomné: je to krása, ktorá dýcha, ktorá má cit a

miluje. Jej vreľý pohľad a úprimný úsmev búra všetky bariéry, ktoré by mohol vyvolať údiv a vrodená rezervovanosť z prvého stretnutia s niečím takým výnimočným.

Mária si hneď všíma prítomnosť pastierov a malého Eliakima, ktorý zostáva v tieni medzi statnými pastiermi. Otočí sa k nemu a hovorí: „Syn môj, poď ku mne bližšie.“ Chlapcovo srdce sa zachveje, lebo doteraz ho len jeden človek na zemi oslovoval s takou intonáciou a láskou: jeho matka. A tak sa neistým krokom, ponorený do dvojnásobnej tmy jaskyne a svojho zraku, približuje k miestu, odkiaľ prichádza hlas, k miestu, odkiaľ vychádza svetlo. „Dieťa, ktoré držím v náručí, je svätý Izraela, syn Najvyššieho a volá sa Ježiš,“ hovorí Mária. „Syn môj, popros ho o niečo, čo naozaj chceš z celej duše.“

Ako Abiud počuje tieto slová,
nachvíľu mu napadne, že by svojho
syna požiadal, aby poprosil o
navrátenie zraku. No potom si vraví:
„Načo by to bolo dobré, keď žiadny
svätý neexistuje, ani žiadny Najvyšší,
ani žiadny Mesiáš?“

Eliakim si pomaly pokľakne a
vyslovuje svoju prosbu: „Ježišu, dieťa
Najvyššieho, daj, aby môj otec
uveril.“ Tieto slová vzbudia v
Abiudových ušiach a srdci úplný
výbuch. Jeho politické poňatie viery
a náboženstva, sveta a života sa
začne rútiť ako domček z karát a z očí
mu padajú slzy. Sú to páliace, očistné
slzy. Pastier padá na kolená a hovorí,
takmer až kričí, a trasie sa od
vzlykov, ktoré mu zvierajú hrud':
„Ježišu, pohliadni so súcitom na môj
úbohý život, pohliadni na moje
utrpenie a hriechy. Viem, že si Boží
Svätý!“

V rovnakej chvíli sa odohráva aj niečo úžasné. „Ocko,“ hovorí dieťa, „ako mäkko pôsobí svetlo v mojich očiach, aké krásne sú farby a aké rozmanité sú tieňe a tvary.“ Eliakim vidí. Otcov pohľad plný sĺz a viery sa stretáva s čistým a znovuzrodeným pohľadom syna. Otec a syn sa objímu a splývajú v objatí ako dokonalá inscenácia šťastia.

Vonku, počas chladnej noci, panuje v betlehemskom kraji hlboké ticho. Fúka mierny vánok. A v jeho šume človek rozpoznáva niekoľko slov. Áno, sú to slová dávneho proroctva: Hľa, Pán prichádza s mocou, aby otvoril oči slepých.

Vonku, počas chladnej noci, hviezdy žiaria novým jasom... Konečne zostúpilo nebo na zem.

Požehnané Vianoce!

o. Alfonso García-Huidobro C.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/vianocny-
pribeh/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/vianocny-pribeh/) (05.08.2025)